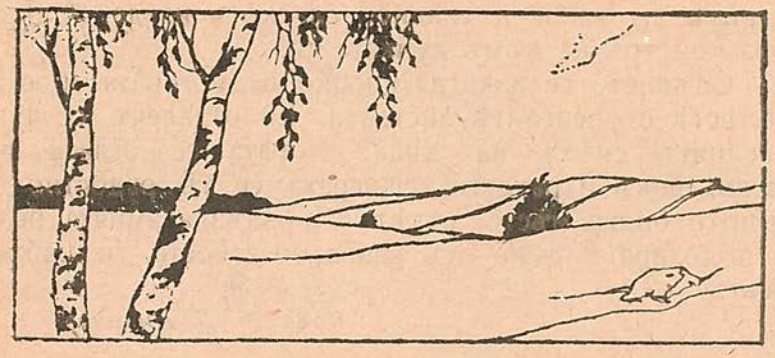

Три козела.

Живѣли три козела — Тънки крака, Дълга брада и Вити рога.

Надумали се веднажъ тримата да идатъ въ гората, да пасатъ зелена сочна трѣвица, та мазни и тлъсти да станатъ. Речено — сторено.

Пѫтътъ имъ минавалъ по единъ дървенъ мостъ. Подъ моста живѣлъ старъ и зълъ вълкъ. Отдавна той нищичко не билъ ялъ.

Ето козелътъ Тънки крака иде и тропа по моста.

— Хей, кой тропа тамъ? — завикалъ вълкътъ.

— Азъ съмъ козелътъ Тънки крака, най-младиятъ отъ тримата, — отговорилъ той съ много тънъкъ гласъ.

— Азъ ще те изямъ! — казалъ вълкътъ.

— О, недѣй, моля ти се, не ме закачай: азъ съмъ тъй малъкъ, че не можешъ се нахрани съ мене, — казалъ козелътъ. — Почакай, слѣдъ мене иде Дълга брада, той е по-голѣмъ — него изяжъ.

— Добрѣ, върви си! — рекълъ вълкътъ.

Ей, че иде и Дълга брада. Тропъ тропъ, тропъ,— затропалъ по моста.

— Кой тропа тамъ? — извикалъ вълкътъ.

— Азъ съмъ, Дълга брада, — казалъ козелътъ.— Отивамъ въ гората да паса зелена и сочна трѣва, та тлъстъ и мазенъ да стана.

— Какво си се разтропалъ тъй? Азъ ще те изямъ, — извикалъ вълкътъ и засвѣткалъ очи.